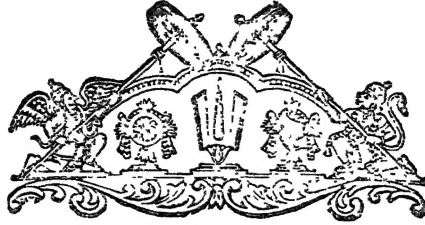

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாய நம :

வடுகநம்பி இயற்றிய
ஸ்ரீ யதிராஜ வையவம்
(பிங்குள ஸம்வத்ஸர மலர்)

தமிழ் விவரணம் :-

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி
(ஆசிரியர் : ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்)

கிடைக்குமிடம் :-

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப தர்ம சொத்துக்களின்
ஆதரவில் வெளிவருகிறது.

மூலநிலைகள் :-

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L. அட்வகேட்.
S. ராம அய்யங்கார், B.Sc.B.L. அட்வகேட்.

விலை ரூ. 1-00. 1976. தபால் 25 பை.

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

யதிராஜ வைபவம் — முன்னுரை

[ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

ஸுதர்ஸனம் ஆசிரியர், 3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.]

விஸிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்ஸன ஸ்தூபகரான எம் பெருமானாருடைய சரித்திரத்தை விளக்கும் பற்பல நூல்களில் தலைமைபெற்றது ‘யதிராஜ வைபவம்’ என்னும் இந்நூல். 114 அழகிய ஸ்லோகங்களில் அமைந்த இந்நூலை அருளியவர் எம்பெருமானாரிடம் சரமபர்வநிஷ்டையை உடைய சிஷ்யரான ஆந்த்ரபூர்ணர் எனப்படும் வடுகநம்பியாவர். இந்நூலில் 113-வது ஸ்லோகத்தில் இது தெளிவாக விளங்குகிறது. சுருக்கமான இந்நூலை விவரிப்பவையாகவே ப்ரபந்நாம் ருதம், சூருபரம்பராப்ரபுவம் முதலான நூல்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

இந்நூலை அருளிய வடுகநம்பியின் ஆசார்யநிஷ்டை அதி விலக்ஷணமானது. எம்பெருமானாரின் திருவடிகிலைகள் (பாதுகைகள்) மாத்திரமே இவருக்குத் திருவாராதூனப்பெருமாள். ஒருசமயம், இவர்தம் திருவாராதூனப்பெருமானான உடையவர் திருவடி நிலைகளையும், உடையவர் திருவாராதூனப் பெருமானையும் ஒன்றாக எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தார். உடையவர் “வடுகா! இப்படிச் செய்து விட்டாயே!” என்று வருத்தப்பட்டார். அதற்கு வடுகநம்பி ‘உங்கள் பெருமானைக்காட்டிலும், எங்கள் பெருமானுக்கு என்ன குறை?’ என்று அருளிச்செய்தாராம். பெருமானுடைய வடிவழகை உடையவர் ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, உடையவருடைய வடிவழகை இவர் ஸேவித்துக்கொண்டிருப்பாராம். ஒருநாள் ‘பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்ணழகைப் பாராய்’ என்று உடையவர் அருளிச்செய்ய, “என்னமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றென்றினைக் காணவே!” என்று நம்பி அருளிச்செய்தாராம். உடையவரும் ‘இப்படியொரு நிஷ்டையா!’ என்று உகந்து, நம்பியைப் பூர்ணகடாஷும் செய்தருளினாராம். எம்பெருமானார் தாம் அமுது செய்தருளிய சேஷ ப்ரஸாதும் ப்ரஸாதிக்கும் போது, இரண்டு திருக்கைகளாலும் ஏற்றுக்கொண்டு, ப்ரஸாதூஸ்வீகாரம் பண்ணி, தம் தலையிலே திருக்கைகளைத் துடைத்துக்கொள்வாராம் வடுகநம்பி; ஒருநாள் இதைக்கண்டு எம்பெருமானார் மிகவும் கோபிக்க,

அன்று திருக்கை விளக்கிவிட்டு, மறுநாள் உடையவர் புகுவத்ப்ரஸாதத் தைக் கோயிலிலே ப்ரஸாதிக்க, அதை அமுதுசெய்தபின் திருக்கை விளக்கினாராம் வடுகநம்பி; உடையவர் இதுகண்டு 'வடுகா! என்செய்தாய்!' என்ன, வடுகநம்பி "நேற்று அருளிச்செய்தபடி செய்தேன்" என்ன, உடையவரும் 'உமக்குத் தோற்றேரும்' என்று அருளினாராம்.

ஒருநாள் பெருமாள் திருவீதி எழுந்தருளும்போது, 'வடுகா! பெருமானே ஸேவிக்கவா' என்று உடையவர் அழைக்க, அப்போது உடையவருக்குப் பால்காய்ச்சிக் கொண்டிருந்த வடுகநம்பி, "உம்முடைய பெருமானே ஸேவிக்கவந்தால், என்னுடைய பெருமானுக்குப் பால் பொங்கிப்போமே" என்று அருளினார் என்னும் விஷயம் ஸுப்ரஸித்தம். வைஷ்ணவரல்லாத தம்முடைய உறவினர்கள் சிலர் வந்து இவரகத்திலே தங்கிப்போக, அவர்கள் சென்றவுடன், அகத்தையெல்லாம் சுத்திபண்ணி, அவர்கள் தொட்ட பூண்டுகளையும் உடைத்துப்போட்டு, அவர்கள் வந்து இருந்ததற்குப் ப்ராயஸ்சித்தமாக முதலியாண்டானகத்தில் புழைக்கடையில் கழித்துக்கிடந்த பூண்டுகளை எடுத்துவந்து தம்மகத்தில் உபயோகப்படுத்தினார் என்பதும் பிரஸித்தம். உடையவர் ஸ்ரீபாதூதீர்த்தம் தவிர வேறு ஸ்ரீபாதூதீர்த்தம் கொள்வதில்லை என்னும் நியதியும் இவருக்கு உண்டு. இத்தகைய ஆசார்யநிஷ்டையாலேயே, இவர் ஆழ்வானையும், ஆண்டானையும் 'இருகரையர்' என்று அருளிச்செய்வார் என்பது ஸ்ரீவசநபூஷண ஸுதிரஸித்தம்.

இவ்வண்ணமாக எம்பெருமானாரைத்தவிரத் தேவுமற்றறியாதிருந்த இம்மஹாசார்யர் எம்பெருமானாரைதுவையுபரமான இந்நூல் ஒன்றையே அருளிச்செய்துள்ளார். இதை ஆஸ்திகவுலகம் முழுவதும், குறிப்பாக ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகமும் படித்துப் பயன்பெறும் என நம்புகிறோம்.

நள-ஹ
ஐப்பசியில்
திருவாதிரை
11-11-1976

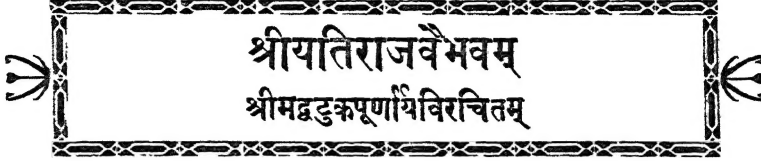
தாஸன்,

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்.

காதி அந்தாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்தமாலா (எண் 1) இப்பதிப்புக்கு மூலம். இதைக்கொடுத்துதவியர்:- ஹரிகதைவல்லுநர் எம்பார் விஜயராகவாசார்ய ஸ்வாமி.

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

வடுகநம்பி இயற்றிய

ஸ்ரீ ய தி ர ா ஜ வை ப. வ ம்

['ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர் இயற்றிய தமிழ் விவரணத்துடன் கூடியது.]

இரு திருமணங்கள்

श्रीमद्यामुनदेशिकादधिगतश्रुत्यन्तयुग्माशयः

तत्सन्देशचिकीर्षया नियतधीः श्रीशैलपूर्णो गुरुः।

अन्विष्यन् अनुजाद्वयोचितवरौ श्रीवेङ्कटाद्रौ हरेः

तीर्थं पुष्पमपीतराण्युपहरन्नास्ते स सद्वृद्धये ॥ १ ॥

1. ஸ்ரீமத்யாமுநா சார்யரிடமிருந்து உபயவேதூந்தங்களின் கருத்தை அறியப்பெற்றவராய், (புவிஷ்யதூசார்யரைக் கண்டுபிடித்து, தூர்ஸனப்ரசாரத்தை அவரிடம் ஒப்பிக்கவேண்டும் எனும்) அவருடைய ஆஜ்ஞையை நிறைவேற்றவேண்டும் என்னும் ஒரே குறிக்கோளை உடையவராய், தமது இரு ஸஹோதாரிகளுக்கும் தகுந்த வரன்களைத் தேடுகின்றவராய், திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தீர்த்தம், புஷ்பம் முதலான திருவாராதூனத்திற்கு உறுப்பான உபஹாரங்களை ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு, திருமலையிலே திருமலைநம்பி என்னும் ஆசார்யர் வாழ்ந்துவந்தார்.

तत्रान्तरे मधुरमङ्गलभूतपुयौर्नित्यस्थिती श्रुतितदङ्गविदौ कुलीनौ।

द्वावम्बुरुणयन केशवसोमयाजिनामान्वितावभजतां परिणेतुकामौ ॥ २ ॥

2. இவ்வாறிருக்கையில், நற்குடிப்பிறந்தவர்களாய், வேதுவேதாங்குங்கள் கற்றவர்களான — மதுரமங்குலத்தில் நித்யவாஸம் செய்யும் கமலநயனபூட்டரும், ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் நித்யவாஸம் செய்யும் கேஸவஸோமயாஜியும் அவ்விரு ஸஹோதூரிகளில் ஒவ்வொருத்தியை மணம் புரியவிரும்பி, திருமலை நம்பியிடம் வந்தார்கள்.

श्रीशैलपूर्णस्य समीक्ष्य वयौ वरौ विनिश्चित्य च तौ प्रहृष्टः ।

तत्प्रार्थितश्शङ्कराङ्गचिह्नमन्त्रप्रदोऽभून्नतयोस्तयोश्च ॥ ३ ॥

3. தமது திருவடிகளில் வணங்கிப் பிரார்த்திக்கப்பட்ட திருமலை நம்பி, மிகவுகந்தவராய், அவ்விருவரையும் தக்க வரன்களாக நிர்சயித்து, ஸங்குச்சுந்தாரணம், மந்த்ரோபதேஸும் முதலான பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களை அவர்களுக்குச் செய்துவைத்தார்.

तामग्रहीदग्रजभूमिदेवीं हृष्यन्मनाः केशवसोमयाजी ।

तां चानुजातां कमलाक्षमदुः श्रीदेविकां तौ च तुतोष पूर्णः ॥ ४ ॥

4. கேஸவஸோமயாஜியானவர் அந்த ஸஹோதூரிகளில் மூத்தவளான பூமிதேவியை மிகவுகந்து மணம் புரிந்துகொண்டார். அவ்வண்ணமே இளையவளான ஸ்ரீ தேவியைக் கமலநயனபூட்டர் மணம் புரிந்துகொண்டார். இத்திருமணங்களாலே திருமலைநம்பியும் அவ்விருமணவாளப்பிள்ளைகளும் ஆநந்தமடைந்தனர்.

ततस्सभायौ तदनुज्ञया तौ स्वं वासमागम्य चिरं सुशीलौ ।

श्रीशं समाराध्य तदीयभक्तौ सह प्रियाभ्यां मुदितावभूताम् ॥ ५ ॥

5. அதன்பிறகு, திருமலைநம்பியின் அனுமதிபெற்று, மனைவியரோடு கூடிய அவ்விருவரும் தத்தம் ஊருக்குச்சென்று, நல்லொழுக்கம் உடையவர்களாய், ஸ்ரீய:பதியை ஆராதிப்பவர்களாய், அவனடியார்களிடம் அன்பு பூண்டவர்களாய், மனைவியரோடு நெடுங்காலம் இன்புற்று வாழ்ந்துவந்தனர்.

ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதாரம்

ततो जगन्मङ्गलपिङ्गलाब्दे चैत्राय्यशुक्लच्छदपञ्चमीके ।

आर्द्रामिधर्क्षेण युते च वारे बृहस्पतेस्सन्मृगराजलग्ने ॥ ६ ॥

वेदान्तसिद्धान्तसमर्थनाय बाह्यान्तरभ्रान्तमतापनुच्यै ।

शेषांशकः केशवयज्वदेव्यां तेजोनिधिः कश्चिदिहाविरासीत् ॥ ७ ॥

6, 7. அதன்பிறகு, உலகிற்கே மங்குளமளிக்கும் பிங்குளவருஷத்தில், சிறப்புற்ற சித்திரை மாஸத்தில், ஸுக்லபக்ஷத்தில் பஞ்சமி திதியில் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய வியாழக்கிழமையன்று நன்மைமிக்க ஸிம்ஹலக்ஷணத்தில், மறைமுடிகளின் முடிவை நிலைநாட்டு வதற்காகவும், வேதத்திற்குப் புறம்பான பூர்வமதங்களும், வேதத்திற்கு அவப்பொருள் சொல்லும் குத்ருஷ்டிமதங்களும் அழிவதற்காகவும் கேஸவஸோமயாஜியின் மனைவியான பூதேவியிடம் ஆதீஸோஷாம் ஸத்தை உடையவராய், ஒளிமிகுந்த ஒரு மஹாபுருஷர் அவதரித்தார்.

श्रीशैलपूर्णोप्यथ भूतपुर्यामागम्य वीक्ष्याद्भुतभागिनेयम् ।

चकार रक्षार्थरथाङ्गशङ्खचिह्नं च रामानुजनामकं च ॥ ८ ॥

8. திருமலைநம்பியும் ஸ்ரீபெரும்புதூருக்கு எழுந்தருளி, அற்புதனான மருமகனைக் கடாக்கித்து, அவரது ரக்ஷையின்பொருட்டு ஸங்கம் சக்ரம் முதலான பஞ்சாயுதங்கள் கொண்ட ஐம்படைத்தாலியை அணிவித்து, ராமாநுஜன் என்னும் திருநாமத்தையும் இட்டருளினார்.

உபநயனம் ருன ஸம்ஸ்காரங்கள்

ततोऽमिवृद्धस्य च तत्कटाक्षैः पितापि तस्यात्मभुवोऽब्दपूर्तिम् ।

चौलं तथाऽरम्भणमक्षराणां चकार सत्त्वोत्तरपञ्चमाब्दे ॥ ९ ॥

9. திருமலைநம்பியின் கடாக்கங்களாலே வளர்ந்த அக்குமாரனுக்கு அப்துபூர்த்தியையும், (ஸிகைவைத்தலாகிற) செளளத்தையும், ஸத்வகுணம் மிகுந்த ஐந்தாம் வயஸ்ஸில் அக்ஷராப்யாஸத்தையும் தந்தையான கேஸவஸோமயாஜி செய்தருளினார்.

कृतोपनीतिस्तु ततस्त्वपित्रा समभ्यसन् वेदतदङ्गशास्त्रम्।

रामानुजार्योऽभवदभ्यतेजा महर्षिरानन्दितसत्यशीलः ॥ १० ॥

10. தமது தந்தையாலே உபநயனம் செய்விக்கப்பெற்ற ஸ்ரீராமாநுஜரும், வேதுவேதாங்கு ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்கின்றவராய் சிறந்த ப்ரஹ்மதேஜஸ்தையும், மிகுந்த பெருமைகளையும், இன்புறும் நல்லொழுக்கங்களையும் உடையவராக இருந்தார்.

விவாஹம்

ततस्तु काञ्चित् परिणीय कन्यां गृहस्थधर्मस्थितिरेप काञ्च्याम्।

स पूर्वपश्चाभ्यसनाय मायिसंन्यासिनं यादवसम्प्रकाशम् ॥ ११ ॥

11. அதற்குப்பின், ஒரு கன்னியை மணம்புரிந்து இல்லறம் மேற்கொண்டவராய், பூர்வபக்ஷஸாஸ்த்ரங்கள் வாசிப்பதற்காகக் காஞ்சியில் வாழ்ந்த மாயாவாதி, (அத்வைதி) ஸந்யாஸியான யாதுவப்ரகாஸரை அடைந்தார்.

ஸ்ருத்யர்த்தத்ததத் தெவிவு படுத்தல்

ततः कदाचिद्घुरि यादवेन “सर्वं खलु”श्रुत्यविशारदेन।

अपार्थ उक्ते स यथार्थमुक्त्वा रामानुजोऽदर्शयदर्थसारम् ॥ १२ ॥

12. ஒருநாள் யாதுவர் “ஸர்வம் கல்வித்யம் ப்ரஹ்ம” [சூந் 3-14-1] [இவ்வுலகனைத்தும் ப்ரஹ்மமே] என்னும் வேதுவாக்யத்திற்குப் பொருள் கூறுகையில், அதன் பொருளை உணராத யாதுவர் அவப்பொருள் உரைத்தவுடன், ராமாநுஜர் உண்மைப் பொருளைக்கூறி, வேதார்த்த ஸாரத்தை அவருக்கு அறிவுறுத்தினார்.

ஆளவந்தார் கடாக்ஷித்தல்

श्रीरङ्गवासी स तु यामुनार्यो निश्म्य रामानुजदर्शितार्थम्।

आगम्य काञ्च्यां वरदं महात्मा देव्या श्रुतं प्राणमदन्तरङ्गैः ॥ १३ ॥

13. ஸ்ரீரங்கத்தில் வாழ்ந்த யாமுநாசார்யர் எனும் மஹா புருஷரான ஆளவந்தார், ராமானுஜர் காட்டிய அவ்வேதப் பொருளைக் கேள்வியுற்று, அந்தரங்குஸிஷ்யர்களோடு கூடக் காஞ்சிக்கு எழுந்தருளி, பெருந்தேவித்தாயாரோடு கூடிய பேரருளாளனை வணங்கினார்.

ततस्स शिष्यावृतयादवं तं रामानुजं मध्यगतं च भान्तम्।

समीक्ष्य रामानुजशिष्य एष चेद्यादवो युक्तमितीव दध्यौ ॥ १४ ॥

14. அதன் பிறகு, ஸிஷ்யர்களால் சூழப்பெற்ற யாதுவரையும், அவர்களிடையே ஒளிவீசும் ராமானுஜரையும் கண்டு, “இந்த யாதுவர் ராமானுஜருக்கு ஸிஷ்யராயிருக்கவே தக்கவர்” என்று திருவுள்ளம் பற்றினார் ஆளவந்தார்.

श्रीवैष्णवद्वैतार्थमतीव भक्त्या तस्य प्रसीदति स यामुनार्यः।

भान्तं महादेविकया शरण्यं श्रीदेवराजं शरणं प्रपन्नः ॥ १५ ॥

15. “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பல்கிப்பெருகுவதற்காக ராமானுஜரைக் கடாக்கிப்பீர்” என்று மிகுந்த புக்தியுடன், பெருந்தேவியோடு கூடிய ஸரணயனான தேவப்பெருமானை ஸரணமடைந்தார் யாமுநாசார்யர்.

सम्भाषितश्चेदिह पाठभङ्गः स्यादित्यसम्भाष्य स यामुनार्यः।

श्रीरङ्गमेवाप सशिष्यवर्गो रामानुजार्यश्च पपाठ पश्चात् ॥ १६ ॥

16. “இப்போது நாம் ராமானுஜரோடு வார்த்தையாடினால், அவர் பாடம் படிப்பதற்கு இடையூறு ஏற்படும்” என்று கருதிய ஆளவந்தார், அவரோடு வார்த்தை சொல்லாமலே ஸிஷ்யவர்க்குங்களோடு கூட ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளிவிட்டார். ராமானுஜரும் யாதுவரிடம் பாடம் படித்துவந்தார்.

பிணாசமோட்டுதல்

तदेशभूपस्य सुते पिशाचग्रस्तेऽन्यमन्त्रैरखिलैरसाध्ये।

भूपस्तदा यादवमन्त्रमोच्य इत्येवमाकर्ण्य तमानिनाय ॥ १७ ॥

17. அந்த நாட்டு அரசனுடைய பிள்ளை பிஸாசத்தால் பிடிக்கப் பட்டு, எவர் செய்யும் மந்திரத்திற்கும் கட்டுப்படாதிருந்தவளவில், அரசன் 'இப்பிஸாசம் யாதுவருடைய மந்திரத்தாலே விரட்டப்படும்' என்று செவியுற்று, யாதுவரை வரவழைத்தான்.

दृष्ट्वाऽन्तरङ्गावृतयादवं तं सित्वा पिशाचः परिभाव्य भूरि।

ராமானுஜாய் ஶரணம் ஶ்ரபய ராஜாத்மஜம் சவ் ச ஜஹௌ மஹாஹம் || 18 ||

18. அந்தரங்குஸரிஷ்யர்களோடு கூடிய யாதுவனைக்கண்டு சிரித்து, அவனை மிகவும் அவமானப்படுத்தி, பிஸாசமானது ராமானுஜரை ஶரணமடைந்து, அரசனின் பிள்ளையையும், தனது பெரும்பாவத்தையும் ஒருங்கே விட்டது.

तद्वृत्तमत्यद्भुतमीक्ष्य भूपो रामानुजार्येऽकृत सन्मतिं सः।

तेनापि तदगुरुयादवाय सन्मानमत्यन्तविनीतिपूर्वम् || 19 ||

19. அத்யத்யுபுதமான அச்செய்தியைக் கண்ட அரசன் ராமானுஜருக்கு விசேஷமாகப் பரிசளித்தான். ராமானுஜரும் தனது ஆசார்யரான யாதுவரிடம் அந்தப் பரிசை மிகுந்த அடக்கத்தோடு கொடுத்தார்.

யாதவரின் பொருமை

गत्वा स काञ्चीमथ यादवोऽपि रामानुजे ग्रीत इवान्तरेर्ष्यः।

तदादि तन्मानसशोधनेच्छुः वेदान्तवाक्यार्थविचारकोऽभूत् || 20 ||

20. அதற்குப்பின் காஞ்சியை அடைந்த யாதவரும் ராமானுஜரிடம் பிரீதியுடையவர்போலிருந்துகொண்டு, நெஞ்சில் பொருமையுடையவராய், அது முதற்கொண்டு அவரது கருத்தைப் பரீக்ஷிப்பதில் நாட்டம் கொண்டவராய், அவரோடு வேதூர்ந்தவாக்யார்த்தத் து விசாரங்களைச் செய்துவந்தார்.

கய்யாஸுருதிக்குப் பொருளுரைத்தல்

कप्यासशब्दस्य वदत्यर्थं तस्मिन् तदभ्यङ्गकृतः कदाचित्।

ராமானுஜஸாஸு ததூதாஹி துஷாஸு சோஸ்யு-ஸுஸம்ஸ்ரமோஸு || 21 ||

21. ஒருசமயம் — “கப்யாஸம் பூண்டூரீகம் ஏவமககிணி” என்று பரமாத்மாவின் திருக்கண்களை வர்ணிக்கும் சூரந்தோக்ய வாக்யத்திற்கு, “குரங்கின் ஆஸனவாய்போல் சிவந்த தாமரைபோன்ற கண்களை உடையவன் பரமபுருஷன்” என்று யாதுவர் அவப்பொருள் கூறுகையில், யாதுவருக்கு எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டிருந்த ராமாநுஜரின் துன்பக்கண்ணீர் விழுந்து யாதவரின் தொடையைச் சுட்டது. அதைக்கண்ட யாதுவர் நிமிர்ந்து பார்த்துப் பரபரப்படைந்தார்.

इदं किमित्युक्तवतेऽथ तस्मै कप्यासवाक्यस्य यथार्थमुक्त्वा ।

जैमिन्युपाख्यानमपि ब्रुवन्तं रामानुजं नात्र पठेत्यवोचत् ॥ २२ ॥

22. “கண்ணீர் வருவது எதனாலே?” என்று கேட்ட யாதுவருக்கு, “ஸூர்யனால் மலர்ந்த (அல்லது பருத்த தண்டை உடைய, அல்லது ஆழமான நீரில் முளைத்த) தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவன் பரமபுருஷன்” என்ற அழகான பொருள்களிருக்க, குரங்கின் ஆஸன வாயாகிற நிஹீந (தாழ்ந்த) துருஷ்டாரந்தம் சொன்னதாலே வருந்திக் கண்ணீர் விட்டேன்” என்று சொல்லி, ஜைமிந்யுபாக்யானத்தையும் கூறிய ராமாநுஜரை, “நீ இனி இங்கே படிக்கவேண்டாம்” என்று உரைத்தார் யாதுவர்.

யாதவரின் சதி

ततस्समालोच्य सहान्तरङ्गैः प्रलोभ्य रामानुजमप्युपायैः ।

स जाह्नवीस्नाननिमित्तयात्राव्याजेन हन्तुं कुमतिः प्रतस्थे ॥ २३ ॥

23. அதன்பிறகு, துஷ்டபூத்தியையுடைய யாதுவர், அந்த ரங்கூர்களோடு கூடிச் சதியாலோசனை செய்து, ராமாநுஜரையும் தந்திரோபாயங்களாலே மயக்கி, கங்கூஸ்நானத்தின் பொருட்டுக் காஸரியாத்திரை செய்யும் வியாஜத்தையிட்டு அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு, அவரைக் கொலை செய்வதற்காகப் புறப்பட்டார்.

गोविन्दभट्टश्च सुतोऽथ मातृषुः सुशीलस्सहपाठि मित्रम् ।

मध्येन प्रोच्य स दुश्चिन्तां रामानुजाय स्वयमन्वगात् तम् ॥ २४ ॥

24. நல்லொழுக்கமுடையவராய், ராமாநுஜரோடு கூடப்படித்து வந்த நண்பராய், அவருடைய சிறிய தாயாரான ஸ்ரீதேவியின் பிள்ளையான கோவிந்தப்பூட்டரும், யாதுவருடைய கெட்ட எண்ணத்தை நடுக்காட்டில் ராமாநுஜருக்கு அறிவித்து அவரை நிறுத்தி, தான் யாத்திரை செய்யும் யாதுவரோடு தொடர்ந்து சென்றார்.

பெருந்தேவி நாயகனின் கருணை

महाद्वीमध्यगतस्स रात्रौ रामानुजोऽचिन्तयदातचेताः।

देव्या महत्या सह भासमानं दीनावनं तं वरदं शरण्यम्॥ २५॥

25. ராத்ரியிலே நடுக்காட்டில் அகப்பட்ட ராமாநுஜரும், மிக வருந்திய நெஞ்சினராய், பெருந்தேவியோடு விளங்கும் தீர்னரகுகளுன பேரருளாளனை ஸ்ரணமடைந்தார்.

किरातरूपी वरदोऽथ देव्या गच्छेम रामानुज साधु काञ्चीम्।

इत्यग्रगामी प्रियया स पीत्वा तदक्षूपोदकमन्तरासीत्॥ २६॥

26. தனது மனத்துக்கினிய பெருந்தேவியோடு கூடிய வரதூராஜனும் வேடருருவை தூரித்துவந்து “ராமாநுஜரே! காஞ்சியை எளிதில் அடைவோம்” என்று கூறி, அவருக்கு முன்னே வழிகாட்டிச்சென்று, ராமாநுஜரிடம் வேண்டிப்பெற்ற சாலைக்கிணற்று நீரை தேவியோடு கூடப்பருகி மறைந்தான்.

दृष्ट्वा प्रभातेऽथ स पुण्यकोटिविमानमत्यन्तसमीपवर्तिं।

पीतोदकं तं वरदं विचिन्त्य रामानुजार्योऽप्यतिविस्मितोऽभूत्॥ २७॥

27. விடியற்காலை வேளையான அப்போது அத்திகிரியின் புணிய கோடிவிமானம் மிக அருகில் தெரிவதைக்கண்டு, நீர் பருகியவன் பேரருளாளனே என்று அறுதியிட்டு, ராமாநுஜர் பேராச்சரியமடைந்தார்.

சாலைக்கிணற்றுநீர்க் கைங்கர்யம்

सन्ध्यामुपास्यान्त्रिकसत्ताके संसेव्य देवीं वरदं च हृष्टः।

नित्यं तदङ्गीकृतकूपतीर्थैः रामानुजार्यस्तमतोषयच्च॥ २८॥

28. அருகிலிருக்கும் நல்லதொரு குளத்தில் ஸ்நானம் ஸந்த்யா வந்தூனம் முதலான காலக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, பெருந் தேவியையும், பேரருளாளனையும் ஸேவித்துப் பேரானந்தம் கொண்ட வராய், அவ்வரதூன் விரும்பிப் பருகிய சாலைக்கிணற்றுநீரை தினந் தோறும் தாமே சுமந்துசென்று அளித்து அவனை உகப்பித்துவந்தார்.

கோவிந்தர் உள்ளங்கைகொணர்ந்த நாயனானது

गंगातटाद्यादवमन्त्रवश्यो गोविन्दमदृस्वकरस्थलिङ्गः ।

खग्राममागम्य च कालहस्तिन्यवास्त तत्स्थानविचारकस्सन् ॥ २९ ॥

29. யாதுவரின் மந்திரசக்திக்குக் கட்டுப்பட்ட கோவிந்தூரும் கங்கையில் நீராடும்போது தமது உள்ளங்கையில் சிவலிங்கத்தைப் பெற்றவராய், தமது கிராமமான மதுரமங்குலத்திற்குச்சென்று அந்த லிங்குத்தைப் பிரதிஷ்டைசெய்து, காளஹஸ்திக்குச்சென்று, அங்குள்ள சிவாலய கார்யங்களை நிர்வஹிப்பவராய் அங்கு வஸித்து வந்தார்.

ராமாநுஜர் யாதுவரை அடியோடு கைவிடுதல்

काञ्च्यामथागम्य स यादवोऽपि रामानुजं वीक्ष्य तदागमं च ।

श्रुत्वा समाहूय विलोभयंस्तं तत्स्वशिष्यैस्समपाठयच्च ॥ ३० ॥

30. காஞ்சிக்கு வந்து சேர்ந்த யாதுவரும், ராமாநுஜரைக்கண்டு, அவர் திரும்பிவந்த விதத்தையும் கேள்விப்பட்டு, அவரை அழைத்து மயக்கி, மறுபடியும் தமது சிஷ்யர்களோடு சேர்த்துப் பாடம் சொல்லி வந்தார்.

विरुद्धमर्थं तु कदाचिदुक्तं सदेव सोम्येदमिति श्रुतेश्च ।

अशिक्षयत्सङ्गतमर्थमुक्त्वा रामानुजार्योऽथ तमत्यजत्सः ॥ ३१ ॥

31. “ஸதேவ ஸோமயேதம்மக்ர ஆவரீதேகமேவாத்விதியம்” [சூரந் 6-2-1] என்னும் உபநிஷத்வாக்யம்—ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகூதபேதம் மற்ற சிந்மாத்ரவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது என்னும் அவப்பொருளை ஒரு நாள் யாதுவர் உரைத்தவுடன், அந்த வாக்யம் உலகிற்கு நிமித்த யூகி—2

உபாதூந ஸஹகாரிகாரணங்கள் மூன்றுமான ஸகலசேதநாசேதந ஸகலகல்யாணகுணவிரிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுகிறது என்னும் பொருந்திய பொருளை அவருக்கு அறிவுறுத்தி, ராமாநுஜர் யாதூவரிடம் படிப்பதை அடியோடு கைவிட்டார்.

ஆளவந்தார் பெரியநம்பியை அனுப்புதல்

त्यक्तस्सदा यादवमर्कटेन रामानुजार्यो मणिरद्भुतश्रीः ।

हृद्यः करीशस्य हरेरभूदित्याकर्ण्य हृष्टस्स च यामुनार्यः ॥ ३२ ॥

रामानुजार्यानयनाय सोऽपि शिष्यं महापूर्णमथादिदेश ।

गत्वाऽथ काश्चीं स च तोषयित्वा तं स्तोत्ररत्नेन तुतोष भूयः ॥ ३३ ॥

32, 33. பேரொளவீசும் ரத்தினம்போன்றவரான ராமாநுஜர் யாதூவராகிற குரங்கின் கையிலிருந்து விடுபட்டு, அத்திகிரியருளாளனின் நெஞ்சுக்கு இனியவ(ஹ்ருத்ய)ராணர் என்று கேள்விப்பட்டு உகந்த யாமுநாசார்யர் (ஆளவந்தார்), ராமாநுஜரை ஸ்ரீரங்குத்திற்கு அழைத்து வருவதற்காகத் தமது சிஷ்யரான பெரியநம்பியை அனுப்பினார். காஞ்சிக்குச் சென்ற அப்பெரியநம்பியும், தமது ஆசார்யர் அருளிய ஸ்தோத்ரரத்னத்தை அநுஸந்தித்து ராமாநுஜரை உகப்பித்து, (அவரால் ஸத்கரிக்கப்பெற்றுத்) தாமும் மிகவுகந்தார்.

ஆளவந்தார் பரமபத்யுப்ராப்தி

रामानुजार्योपि स यामुनार्यं संसेवितुं रङ्गपुरीं गमिष्यन् ।

प्राज्यं महापूर्णयुतः कवेरकन्यातटे स्वरिगणं ददर्श ॥ ३४ ॥

34. பெரியநம்பியோடுகூடிய ராமாநுஜாசார்யரும், ஆளவந்தாரை ஸேவிப்பதற்கு ஸ்ரீரங்கம் செல்லாநிற்கும்போது, வடதிருக்காவேரிக் கரையிலேயே மிகுதியான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுஹத்தைக் கண்டார்.

रङ्गेशमुख्या अपि स्वरयस्तौ दृष्ट्वा महापूर्णयुताय तस्मै ।

रामानुजार्याय निवेद्य शान्ताः श्रीयामुनार्याङ्गुलिमुद्रणं च ॥ ३५ ॥

35. (ஆளவந்தார் திருக்குமாரரான) திருவரங்கப்பெருமானரையர் முதலான அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், அவ்விருவரையும் பார்த்து, ஆளவந்தார் பரமபத்மடைந்ததை அவர்களுக்கு விண்ணப்பித்து ஒரு வாறு ஆறுதலடைந்தவர்களாய், ஆளவந்தாருடைய திருவிரல்கள் மூன்று மடங்கியிருப்பதையும் காட்டினார்கள்.

திருவிரல்கள் நிமிர்தல்

तद्व्याससूत्रं विवरीकरिष्ये तत्तातनामापि शठारिनाम।

युक्तं विधास्याम्युभयोरितीयं रामानुजोऽवदत् तत्पदाब्जे॥ ३६॥

36. (திருவிரல்கள் மடங்கியிருப்பதற்குக் காரணமான ஆளவந்தாருடைய மூன்று மனக்குறைகள் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட ஸ்ரீராமா நுஜர், அவருடைய மனக்குறைகளைத் தீர்ப்பதற்காக) “(1) வ்யாஸருடைய ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு பூர்வமெழுதி விவரிப்பேன். (2) அவருடைய தகப்பனான பராஸரரின் பெயரையும், (3) நம்மாழ்வாரின் திரு நாமத்தையும் இ ரு வ ர் க் கு இடுவதன்மூலம் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்துவேன்” என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, அவரது திருவடித் தாமரையிணையை வணங்கினார்.

क्षणेन तस्याङ्गुलयश्च तिस्रः पुरेव भूतास्तदुदीक्ष्य सर्वे।

सिद्धान्तनिर्धारणसार्वभौमस्सत्यं भविष्यत्ययमित्यवोचन्॥ ३७॥

37. அக்கணத்திலேயே, ஆளவந்தாருடைய மடங்கிய மூன்று விரல்களும் முன்போல் நிமிர்ந்தன. அதைக்கண்ட அனைவரும் “இவரே வைதீகஸித்தூர்த்தத்தை நிலைநிறுத்துமவர்களுக்குத் தலைவராவார் என்பது உறுதி” என்று உரைத்தார்கள்.

ஆறு வார்த்தைகள்

त्वरन्नसंसेव्य स रङ्गनाथमागम्य काञ्चीं वरदं प्रणम्य।

तीर्थादिकैङ्कर्यकरः कदाचित् किं वाद्य कर्तव्यमितीव दध्यौ॥ ३८॥

38. (அதற்குப்பின்) (ஆளவந்தாரை உயிரோடு ஸேவிக்காத மனக்குறையாலே) அரங்கநகரப்பனை ஸேவிக்காமலே காஞ்சிக்குத் திரும்பிய ராமாநுஜர், வரதூராஜனை வணங்கி, அவருக்குச் சாலைக் கிணற்றுநீரை அளித்தல் முதலான கைங்கர்யங்களைச் செய்கின்ற வராய், ஒரு சமயம் “நாம் இனிச்செய்யவேண்டியது என்ன” என்று சிந்தித்தார்.

तत्रत्यपूर्ण वरदान्तरङ्गं वर्णाश्रमाचारविधायकं तम्।

संप्रार्थयच्चित्तगतं ममार्थं ज्ञात्वा करीशादद देशिकेति॥ ३९॥

39. அக்காஞ்சியிலிருந்தவராய், வர்ணஸ்ரமாசாரங்களைத் தாமும் அநுஷ்டித்துப் பிறரையும் அநுஷ்டிக்கச்செய்பவராய், வரதூனுக்கு அந்தரங்கூராய் (திருவாலவட்ட கைங்கர்யம் செய்யும்) திருக்கச்சி நம்பியைப்பார்த்து, “நம்பியே! நான் நெஞ்சில் கொண்டுள்ள அர்த் தங்களைத் தேவப்பெருமாளிடமிருந்து அறிந்து, அவை பெருமாள் உகந்தவையா என்பதை எனக்குச் சொல்லுவீர்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

श्रीमान् परं तत्त्वमहं मतं मे भेदः प्रपत्तिर्निर्पायहेतुः।

नावश्यकी च स्मृतिरन्त्यकाले मोक्षो महापूर्ण इहार्थवयः॥ ४०॥

इत्यर्थषट्कं वरदोषदिष्टं रामानुजार्याय स चाथ पूर्णः।

रहस्यवादीत् स रहस्यवादी तस्माद्धि रामानुजमान्यनामा॥ ४१॥

40, 41. (1) “ஸ்ரீமானான நானே பரதத்வம். (2) ‘உலகிற்கும் எனக்கும் பேதும் உண்டு’ என்பதே என் மதம் (3) என்னை ஸ்ரண மடைவதே என்னைப் பெறுவதற்குக் கண்ணழிவற்ற உபாயம். (4) அப்படி ஸ்ரணமடைந்தவர்களுக்கு அந்திமகாலத்தில் என் நினைவு தேவையில்கை. (5) இப்பிறப்பின் இறுதியிலேயே (அவர்களுக்கு) மோக்ஷம் உறுதி. (6) பெரியநம்பியே ராமாநுஜரால் ஆசார்யராக ஆஸ்ரயிக்கத் தக்கவர்”-என்னும் ஆறு வார்த்தைகளையும் வரதூராஜப்பெருமாளிடமிருந்து பெற்ற ரஹஸ்யவாதியான திருக்கச்சிநம்பி அவ்வார்த்தைகளை ராமாநுஜருக்கு ரஹஸ்யமாகக்கூறி, அதனால் “ராமாநுஜ மாந்யர்” [ராமாநுஜராலும் கௌரவிக்கப்பட்டவர்] என்னும் பெயரைப் பெற்றார்.

பெரியநம்பியை ஆசார்யித்தம்

रामानुजायैऽपि पुरं गमिष्यन् रङ्गं ततः श्रीमधुरान्नकथम् ।

श्रीभूमिनीलादियुतं तटाकपालं सिषेवे रघुनन्दनं तम् ॥ ४२ ॥

42. ராமாநுஜரும் பெரியநம்பியை ஆஸ்ரயிப்பதற்காக ஸ்ரீரங்குத் திற்குச் செல்கின்றவராய், வழியில் மதுராந்தகத்திலே ஸ்ரீபூமி நீளா தேவிகளோடு கூடிய கருணாகரனையும், ஸீதையோடுகூடிய ஏரிகாத்த ராமபிரானையும் ஸேவித்தார்.

सतीर्थ्यसन्देशत आपतन्तं दिष्ट्या महापूर्णमुदीक्ष्य तत्र ।

तत्पादपद्मे ऋणिपत्य हर्षाद्रामानुजार्यस्स च बाष्पपूर्णः ॥ ४३ ॥

43. ஆளவந்தாரின் மற்ற ஸிஷ்யர்களால் (ராமாநுஜரை ஆட் கொள்ளும்படி) நியமிக்கப்பெற்று மதுராந்தகத்தை அடைந்திருந்த பெரியநம்பியையும் அங்கேயே தெய்வச்செயலாலே ஸேவித்து, அவருடைய திருவடித்தாமரையிணையை வணங்கி, ஆனந்தக்கண்ணீர் நிறைந்தவரானார் ராமாநுஜாசார்யர்.

परस्परादेशविचारहर्षात्तत्सन्निधौ श्रीवकुलद्रुमस्य ।

छायायुतं तत्परमं पदं च ध्यात्वा महापूर्णगुरुं स भेजे ॥ ४४ ॥

44. ஒருவர்க்கொருவர், தங்களுக்கு ஏற்பட்ட நியமனத்தை விசாரித்து அறிந்து உகந்தபின், அந்த மதுராந்தகம் கோயிலிலே, மகிழ் மரத்தின் நிழலுடைய அவ்விடத்தையே பரமபதமாக தியானித்து, பெரியநம்பியை ராமாநுஜர் ஆசார்யராக அடைந்தார்.

स शङ्खचक्राङ्कनपुण्ड्र्यागमन्त्रांस्तदर्थैरपि मन्त्ररत्नम् ।

अन्यांश्च ततोपदिदेश मन्त्रान् रामानुजाचार्यवराय तस्मै ॥ ४५ ॥

45. (1) ஸங்க்ஷசக்ராங்கனம், (2) ஊர்த் துவபுண்ட்ரதூரணம், (3) தூஸ்யநாமம், (4) யாக்ஷஸம்ஸ்காரம், (5) மந்தரரதனமாகிற துவயத்தையும் (திருவஷ்டாக்ஷரம் முதலிய) மற்ற மந்திரங்களையும் பொருளோடு உபதேஃஸரித்தலாகிற மந்தரஸம்ஸ்காரம் என்னும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் பெரியநம்பி ராமாநுஜருக்கு அங்கேயே செய்தருளினார்.

க்ரந்தோபதேஸம்

तादृग्भावैभवदिव्यदेशात्काञ्चीमथागम्य गुरुस्सशिष्यः।

अन्वर्थनाम्ना वरदं प्रणम्य रामानुजार्यावसथं प्रपेदे॥ ४६॥

46. அத்தகைய பெருமை படைத்த திவ்யதேஸமாகிற மதுராந்த கத்திலிருந்து, சிஷ்யரான ராமாநுஜரோடு காஞ்சியை அடைந்த ஆசார்யரான பெரியநம்பி, பொருந்திய பெயரையுடைய வரதூராஜப் பெருமானை வணங்கி, ராமாநுஜருடைய இருப்பிடத்தை அடைந்தார்.

उपादिशत्स तिसहस्रगाथास्तद्व्याससूत्रार्थमपि प्रहृष्टः।

रामानुजार्यश्च गुरुं सदारमपूजयन्नित्यमभीष्टवृत्त्या॥ ४७॥

47. மிகவுகந்த அப்பெரியநம்பி, நாலாயிர திவ்யப்ரபுந்தங்களில் முதல் மூன்று ஆயிரங்களையும், வ்யாஸருடைய பூரஹ்மஸூத்ரங்களின் பொருளையும் ராமாநுஜருக்கு உபதேஸரித்தார். மனைவியோடு கூடிய அவரை, ராமாநுஜரும் அவருகந்த கைங்கர்யங்களைச் செய்து ஆராதித்துவந்தார்.

ஸந்யாஸாஸ்ரம ஸ்வீகாரம்

केनापि कार्येण ततः कदाचिद्रामानुजे भूतपुरं प्रयाते।

तत्पत्न्यधिक्षेपनिकर्षवाचा रुष्टां स्वदेवीं स चुकोप पूर्णः॥ ४८॥

48. ஒரு காரியத்தை முன்னிட்டு ராமாநுஜர் ஸ்ரீபெரும்பூதாருக்குச் சென்றிருந்தபோது, அவரது பத்னியாலே ஜாதியில் தாழ்வைக்காட்டி அவமதிக்கப்பெற்றுக் கோபமடைந்த தனது பத்னியைப் பெரியநம்பி கோபித்தார்.

पूर्णस्सदेव्याथ जगाम रङ्गं तच्चापि वृत्तं स निशम्य रुष्टः।

रामानुजार्यो गुरुभक्तिपूर्णस्सदेविकां मातृगृहं निनाय॥ ४९॥

49. அதற்குப்பின், பெரியநம்பி தமது மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீரங்கம் சென்றுவிட்டார். (ஸ்ரீ பெரும்பூதாரிலிருந்து திரும்பிவந்து) அச்செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட ஆசார்யபுக்திமிக்க

ராமாநுஜரும் மிகக்கோபங்கொண்டவராய், தமது மனைவியைத் தாய் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டார்.

पत्नीं परित्यज्य स वीतरागः श्रीदेवराजं ग्रणिपत्य तस्मात्।

तुर्याश्रमं स्वीकृतवान् ददौ स देवोऽपि तस्मै यतिराजनाम॥५०॥

50. இல்லறத்தில் வைராக்யமடைந்த அந்த ராமாநுஜர் மனைவியைக் கைவிட்டு, ஸ்ரீ தேவராஜப்பெருமானை வணங்கி, அவரிடமிருந்தே ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அப்பெருமானும் அவருக்கு 'யதிராஜர்' என்னும் திருநாமத்தை அளித்தான்.

ततस्त्रिदण्डी स शिखोपवीतकाषाययुक्तो मनुस्मृत्यजाय।

वर्णाश्रमाचारपरिचक्षाद्यै रामानुजायौ यतिसार्वभौमः॥५१॥

51. அதற்குப்பின், யதிகட்கிறைவரான ராமாநுஜர், த்ரிதூண்டூத்தையுடையவராய், ஸிகை, யஜ்ஞோபவீதம், காஷாயம் ஆகிய வற்றோடு கூடியவராய், மந்த்ரரத்னமான த்வயத்தை அநுஸந்திப்பவராய், வர்ணாஸ்ரமாசாரங்களின்படி நடப்பவராக விளங்கினார்.

கூரத்தாழ்வானும், முதலியாண்டானும் ஆஸ்ரயித்தல்

तत्रैव कूराधिपवात्स्यनाथवाधूलनाथाश्च समाश्रितास्तम्।

तेभ्योऽपि रामानुजसंयमीन्द्रस्स शङ्खचक्राङ्गरहस्यदोऽभूत्॥५२॥

52. அக்காஞ்சியிலேயே, கூரத்தாழ்வானும், வாத்ஸ்யகுலத்தலைவரான நடாதுராழ்வானும், வாதூலகுலத்தலைவரான முதலியாண்டானும் ராமாநுஜரை ஆஸ்ரயித்தனர். ராமாநுஜரான யதிராஜர் அவர்களுக்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் செய்வித்தார்.

யாதுவப்ரகாஸர் ஆஸ்ரயித்தல்

ततोऽभवद्यादवसम्प्रकाशः श्रीयाधुनाचार्यकटाक्षशुद्धः।

गोविन्दयोगी यतिराजशिष्यो ग्रन्थं स कश्चिद्यतिधर्ममाह॥५३॥

53. ஆளவந்தாருடைய கடாக்ஷத்தால் ஸுத்தியடைந்த யாதுவப்ரகாஸரும் யதிராஜ ஸிஷ்யராகி, 'கேசாவிந்த ஜீயர்' என்னும் திரு

நாமம்பெற்று, ஸம்ராஸிகளின் தூர்மங்களை விளக்கும் 'யதிதூர்ம ஸமுச்சயம்' எனும் நூலை இயற்றினார்.

ஸ்ரீரங்க நர்வாஹத்தை ஏற்றுக்கொள்ளல்

श्रीरङ्गराजार्थवरः कदाचित् गत्वाथ काञ्चीं वरदं प्रणम्य ।

आदाय रामानुजसंयमीन्द्रं श्रीरङ्गमेवाप्तुमथ प्रतस्थे ॥ ५४ ॥

54. ஒரு சமயம், திருவரங்கப்பெருமா ளரையர், காஞ்சிக்குச் சென்று வரதூனை வணங்கி, அவரிடமிருந்து ராமானுஜரை வரமாகப் பெற்று அழைத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீரங்கத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டார்.

ततस्स क्रूरेशमुखान्तरङ्गैरन्यैश्च शिष्यैर्यतिराजवयः ।

श्रींश् च नत्वा मधुरान्तकस्थं श्रीरङ्गमासाद्य सिसेविषुस्सन् ॥ ५५ ॥

प्रत्युद्गतै रङ्गपतेर्नियोगात् सम्मानितो मान्यमुखैर्यतीशः ।

श्रियं प्रणम्याथ च रङ्गनाथं श्रीकार्यनिर्वाहधुरन्धरोऽभूत् ॥ ५६ ॥

55, 56. அதற்குப்பின் கூரத்தாழ்வான் முதலான அந்தரங்க ஸிஷ்யர்களோடு கூடிய யதிகட்கிறைவர், மதுரான்தகத்திலிருக்கும் பெருமானை வணங்கி, ஸ்ரீரங்கத்திற்கு வந்து பெரியபெருமானை ஸேவிக்க விருப்பங்கொண்டவராய் எழுந்தருளும்போது, ரங்கநாதனின் ஆஜ்ஞையாலே எதிர்கொண்டழைத்தவர்களாலே, (பெருமானுடைய) மாலை முதலானவற்றாலே பூஹுமானம் செய்யப்பெற்றவராய், பெரியபிரட்டியாரையும், பிறகு பெரியபெருமானையும் வணங்கி, ஸ்ரீரங்கஸ்ரீகார்ய நிர்வாஹத்திற்குத் தலைவரானார்.

உபயவிபூதி ஸாம்ராஜ்யமடைதல்

विभूतियुग्माधिपतादिकं च सर्वं महापूर्णकटाक्षलब्धम् ।

मत्वा स सत्पादसरोजयुग्मं संसेव्य तद्वश्यतयावतस्थे ॥ ५७ ॥

57. (அரங்கனால் அளிக்கப்பெற்று) உபயவிபூதி ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெரியநம்பியின்கடாக்ஷத்தால் கிடைத்ததாக எண்ணி, அவரது திருவடித் தாமரையிணையை வணங்கி, அவருக்கு வசப்பட்டவராய் விளங்கினார்.

திருக்கோட்டியூர்நம்பியிடம் உடையவர்
 திருமந்திர சரமஸ்லோகார்த்தங்களைப் பெறுதல்
 ततो महापूर्णगुरोर्नियोगात्प्रणम्य गोष्ठीपुरपूर्णपादौ ।
 मन्त्रार्थतच्छ्लोकवार्थशिक्षां प्राप्याथ सोऽशिक्षयदप्यनेकान् ॥ ५८ ॥

58. அதற்குப்பின், பெரியநம்பியின் நியமனத்தாலே திருக் கோட்டியூர்நம்பியின் திருவடிகளை வணங்கி, திருமந்திரார்த்தத்தையும், கீதா சரமஸ்லோகார்த்தத்தையும் அவரிடமிருந்து உபதேசம் பெற்று, திருக்கோட்டியூரிலேயே பலருக்கு அவற்றை உபதேசித்தார் எம்பெருமானார்.

எம்பெருமானார் தரிசனம்
 ततस्स पूर्णोपि तदान्तरङ्गस्सम्मानयंस्तं यतिसार्वभौमम् ।
 त्वदर्शनं चेदमितीव तुष्टः प्रोवाच यल्लक्ष्मणदर्शनं तत् ॥ ५९ ॥

59. அதற்குப்பின் அத்திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் ராமாநுஜரின் திருவுள்ளத்தில் பொங்கும் கருணையை அப்போதே அறிந்து, யதிகட்கிறைவரை ‘எம்பெருமானார்’ என்று கொண்டாடி மிகவுகந்தவராய், “இந்த தூர்ஸனம் உமது பெயராலே ‘எம்பெருமானார் தரிசனம்’ என்றே பெயர்பெற்று விளங்கும்” என்று கூறினார். அதனாலேயே இது ஸ்ரீராமாநுஜ தூர்ஸனம் என்று பெயர்பெற்று விளங்குகிறது.

திருவரங்கப்பெருமானாரையிடம் உபதேசம் பெறுதல்
 ततस्स रामानुजसंयमीन्द्रो गुरुं महापूर्णमवन्दताथ ।
 पुनश्च रङ्गेशगुरोर्गृहीतुं कांश्चिद्विशेषान् स तमादिदेश ॥ ६० ॥

60. அதற்குப்பின் யதிராஜரான ராமாநுஜர் (ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளி) ஆசார்யரான பெரியநம்பியை வணங்கினார். மறுபடியும், திருவரங்கப்பெருமானாரையரிடமிருந்து சில அர்த்தவிசேஷங்களைப் பெறவேணும் என்று அவர் ராமாநுஜரை நியமித்தார்.

ततश्शठारेश्चरमप्रबन्धं तदर्थसारं सुकविप्रबन्धम्।

स्तोत्रद्वयं चार्थविशेषयुक्तं तस्माद्गृहीत्वा पुनराप पूर्णम्॥ ६१॥

61. அதன்படியே, நம்மாழ்வாரின் கடைசி ப்ரபுந்தமான திருவாய் மொழியையும், அதன் ஸாரார்த்தத்தையும், மற்ற ஆழ்வார்களின் ப்ரபுந்தங்களையும், (ஆளவந்தார் அருளிய) ஸ்தோத்ரரத்னம், சது: ஸ்லோகீ என்னும் இரு ஸ்தோத்ரங்களையும், அவற்றின் பொருளையும் அவரிடமிருந்து பெற்று, மறுபடியும் பெரியநம்பியை அடைந்தார்.

திருமாலையாண்டானிடம் அருளிச்செயல்த்தம் பெறுதல்

पुनर्नियुक्तस्सगुरोर्यतीशो मालाधराचार्यवरात्सुमेधाः।

शठारिस्तुक्तेः परकालस्तुक्तेरथं सहस्रस्य च सोप्यगृह्णात्॥ ६२॥

62. மறுபடியும் தமது ஆசார்யரான பெரியநம்பியால் நியமிக்கப் பெற்ற பேரறிவாளரான யதிராஜர், நாலாயிரத்தில் நாலாவதாயிரமான நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழி, திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழி தொடக்கமான இரண்டாமாயிரம், மற்றும் முதலாயிரம், இயற்பா ஆகிய அனைத்தின் பொருளையும் திருமாலையாண்டானிடமிருந்து கற்றுார்.

एवंविधोर्थोप्युचितो भवेदित्युक्तं क्वचित्तत्र यतीश्वरेण।

श्रुत्वा गुरुः पूर्णयुगाय चाह ताभ्यां च तेनाप्यभिनन्दितस्सः॥ ६३॥

63. அப்படிச் கற்கும்போது, சிற்சிலவிடங்களில் 'இப்படியும் அர்த்தமிருக்கலாம்' என்று யதிராஜர் அவரிடம் கூறினார். அதைக் கேட்ட திருமாலையாண்டான் திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடமும், பெரிய நம்பியிடமும் 'ஆளவந்தார் அருளாத அர்த்தங்களை இவர் இப்படி விஸ்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியாகச் சொல்லுகிறாரே!' என்று குறை பட, 'இவர் சொன்னவையும் ஆளவந்தாரால் வேறு உருக்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டவையேயாகும். ஆளவந்தார் திருவுள்ளமுகக் காதது இவர் நெஞ்சில் தோன்றுது' என்று அவர்களால் கொண்டாடவே பட்டார் யதிராஜர்.

ஸ்ரீரங்கவாஸம்

एवं रहस्यार्थविशेषयुक्तं वेदान्तमाचार्यगणादधीत्य ।

कूरेशवात्स्येशमुखैश्च शिष्यैरुवास रङ्गे मुदितो यतीशः ॥ ६४ ॥

64. இவ்வண்ணமாக ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபய
வேதாந்தங்களையும் ஆசார்யர்களிடமிருந்து கற்று, கூரத்தாழ்வான்
ஸ்ரீவத்சுகுலதிலகரான நடா தூராழ்வான் முதலான சிஷ்யர்களோடு,
மிகவுகந்து திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்தார் யதிராஜர்.

ஆச்சான் ஆஸ்ரயித்தல்; பிள்ளைகடாக்ஷித்தல்

ततस्तदात्रेयनतातिहता यतीशपादाम्बुरुहं प्रपन्नः ।

पिछानमिख्यं खपितृष्वसुश्च श्रीशैलपूर्णस्य सुतं निवेद्य ॥ ६५ ॥

आजानसद्वृत्तयतीशभक्तितत्सेवनेच्छाद्यपि तत्सुतस्य ।

श्रीशैलपुर्णोक्तिमपि ह्यवोचच्छ्रीवेंकटाद्रीशमिमं भजेति ॥ ६६ ॥

65, 66. அதற்குப்பின், ஆத்ரேயகுலத்துதித்த ப்ரணதார்த்தி
ஹரர் என்னும் கிடாம்பியாச்சான் யதிராஜரின் திருவடியில் ஆஸ்ர
யித்தார். தனது அத்தைக்கும், (ராமாநுஜரின் மாமாவான்) திருமலை
நம்பிக்கும் பிள்ளையான பிள்ளைகடாக் காட்டிக்கொடுத்து, அப்பிள்ளா
னுடைய இயல்வான நல்லொழுக்கத்தையும், யதிராஜபுக்தியையும்,
அவருக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் விருப்பம் முதலானவற்றையும்
விண்ணப்பித்து, “ இந்த யதிராஜரையே திருவேங்கடமுடையானாக
நினைத்து அடைவாயாக ” என்று திருமலைநம்பி தனக்குச் சொன்ன
வார்த்தையையும் ஆச்சான் ராமாநுஜருக்குக் கூறினார்.

तं वीक्ष्य बालं स तदैव सर्वमन्त्रान् सहायान् प्रणतार्तिहर्त्रे ।

दिदेश तन्मङ्गलदिव्यदेहसंरक्षकोऽभूत्त एव सोपि ॥ ६७ ॥

67. இளம் வயதினரான அப்பிள்ளாளைக் கடாக்ஷித்து, அப் போதே ஆச்சானுக்கு எல்லா மந்திரங்களையும், அவற்றின் பொருளையும் உபதேசரித்தார். அதனாலேயே அவரும் யதிராஜருடைய திவ்யமங்குளவிக்ரஹத்தைப் பரிவுடன் நோக்குமவரானார்.

ஆச்சானுக்கு மடைப்பள்ளி கைங்கர்ய நியமனம்

ततः कदाचिद्विषयुक्तमिक्षां ज्ञात्वा यतीशस्त्रिदिनोपवासः।

निश्चयं तत् द्वावपि पूर्णवयौ गोष्ठीपुरादापतुराशु रङ्गम् ॥ ६८ ॥

68. அப்போது ஒரு ஸமயம், தம்மிடம் விரோதங்கொண்ட சிலர் விஷங்கலந்த பிசுக்கையை இடுவித்ததை அறிந்த யதிராஜர், மூன்று தினங்கள் உபவாஸமிருந்தார். அதைக்கேட்டவுடன் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும், பெரியநம்பியும் திருக்கோட்டியூரிலிருந்து ஸ்ரீரங்குத்திற்கு விரைவில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

प्रत्युद्गतं तं प्रणतं यतीशं त्वद्देहमितिप्रणतातिहर्त्ता।

संशोषितां स्वीकुरु नित्यमिक्षामित्यूचतुस्तौ स तथाकरोच्च ॥ ६९ ॥

69. அப்போது எதிர்கொண்டு அழைக்கவந்த யதிராஜர் (நடுப் பகலில் காவேரி மணலில்) அவர்களைக் கீழே விழுந்து வணங்காநிற்க, (அவர் திருமேனியில் பரிவாலே கிடாம்பியாச்சான் பதற), ‘உமது திருமேனியில் பரிவுடைய இந்தக்கிடாம்பியாச்சானால் பரிசோதிக்கப் பட்ட பிசுக்கையையே நீர் தினந்தோறும் கொள்வீர்’ என்று நம்பிகளிருவரும் யதிராஜர்க்கு நியமித்தனர். அவரும் அப்படியே செய்து வந்தார்.

கோவிந்தபட்டர் திருந்திய செய்தி

गोविन्दभट्टान्तरशिष्यणार्थं स्वप्रेरिताश्चापुश्योचुरेवम्।

श्रीशैलपूर्णाङ्घ्रिसरोजभृङ्गो गोविन्दभट्टोऽभंवदस्तलिङ्गः ॥ ७० ॥

70. (தனது சிறியதாயார் பிள்ளையான) கோவிந்தபட்டர் கருத்தைத் திருத்துவதற்காகத் திருமலைநம்பியிடம் யதிராஜரால் அனுப்பப் பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், அங்குசென்று திரும்பிவந்து, “கோவிந்தபட்டர்

பட்டர் (உள்ளங்கைகொணர்ந்த நாயனாராயிருந்த நிலைபோய்) சிவலிங்கு ஸம்பந்தும் கழியப்பெற்று, திருமலைநம்பியின் திருவடித்தாமரையில் வண்டுபோலேயானார்” என்னும் செய்தியை யதிராஜருக்குத் தெரி வித்தனர்.

கூரந்தங்கன் அருளல்

वेदार्थसंक्षेपमथो यतीशो वेदान्तसूत्रस्य च सारदीपौ ।

भाष्यं च गीताविवृतिं च कृत्वा वात्स्येशमुख्येभ्य उपादिशच्च ॥ ७१ ॥

71. அதற்குப்பின், யதிராஜர் வேதார்த்துஸங்கூரஹுத்தையும் பூரஹ்மஸூத்ர வ்யாக்யானங்களான வேதூந்தஸார தீபங்களையும், கீதா வ்யாக்யானமான கீதாபூஷ்யத்தையும், அருளி, கூரத்தாழ்வான் முதலான சிஷ்யர்களுக்கு உபதேஸித்தார்.

अवाधितार्थैरनपायवाचां तद्व्याससूत्रस्य यथार्थभाष्यम् ।

कृत्वा यतीन्द्रो धुरि यामुनार्यमनोरथं पूरितवान् स आद्यम् ॥ ७२ ॥

72. ஆதியந்தமற்ற வேதுவாக்யங்களுக்கு முரண்படாத பொருளை விளக்குவதன்மூலம் வ்யாஸருடைய பூரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு உண்மைப்பொருளை விளக்கும் ஸ்ரீபூஷ்யத்தை அருளிச்செய்து, ஆளவந்தாரின் மனோரதமான தமது பொறுப்புகளில் முதலாவதை நிறைவேற்றினார் யதிராஜர்.

ततः कदाचित्स हि रङ्गनायिकाश्रीरङ्गनाथावपि फाल्गुनोत्तरे ।

सुदामिषिक्तौ स तदा प्रपद्य तौ गद्यत्रयं चाप्यवदद्यतीश्वरः ॥ ७३ ॥

73. அதற்குப்பின் ஒரு பங்குனி உத்திரத்திருநாளிலே ஸ்ரீரங்க நாயகியும், ஸ்ரீரங்கநாதனும் சேர்த்தியிலே பேரானந்தத்தோடு திருமஞ்சனம் கண்டருளியபின் அவர்களை ஸரணமடைந்து, அதை விளக்கும் கூடியத்ரயத்தையும் அருளிச்செய்தார் யதிராஜர்.

भाष्यादिभिस्तच्चविदोऽथ गद्यैः श्रीं प्रपन्नस्य तदेकवृत्तेः ।

कैङ्कर्यमाप्रापणकार्यमाह नित्याभिधग्रन्थमुखाद्यतीशः ॥ ७४ ॥

74. ஸ்ரீபூஷ்ய கீதாபூஷ்ய ஸார தீப வேதூர்த்த ஸங்க்ரஹங்க ளால் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை அறிந்தவனாய், மூன்று கூதுயங்க ளாலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஸரணமடைந்தவனாய், அந்த ஸ்ரீய:பதிக்கே கைங்கர்யம் செய்யும் அதிகாரிக்கு, அந்த லக்ஷ்மீபதியை அடையும் வரையில் செய்யவேண்டிய நித்ய கைங்கர்யங்களை 'நித்ய க்ரந்தம்' என்னும் நூலின் மூலம் தெரிவித்தார் யதிராஜர்.

திருமலைநம்பியிடம் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்டது

ततस्स्वशिष्यैर्बहुभिर्गतीशः काञ्चीपथाद्वैकटशैलवर्गम् ।

भक्त्या भजन् तद्वहुमानितस्सन् श्रीशैलपूर्णं प्रणतो गुरुं तम् ॥ ७५ ॥

75. அதற்குப்பின் பல சிஷ்யர்களோடு கூடியவராய், காஞ்சி மார்க்குமாக புகுத்தியோடு திருவேங்கட மலைக்குச்சென்ற யதிராஜர் திருமலைநம்பியாகிற ஆசார்யரால் எதிர்கொண்டழைக்கப்பட்டு, அவரை வணங்கினார்.

तद्वीक्षितस्सन् कमलानिवासं प्रपद्य तत्पूर्णवराद्यतीशः ।

रामायणं तद्विविधैर्महायैस्संवत्सरं तत्र वसन्नगृह्णात् ॥ ७६ ॥

76. அவருடைய கடாஷுத்தாலே அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பனை ஸரணடைந்து, அத்திருமலையிலேயே ஒருவருஷம் வாழ்ந்து அத்திருமலைநம்பியிடமிருந்து பலவிதமான அரும்பொருள்கள் நிறைந்த ஸ்ரீராமாயணத்தை உபதேசம் பெற்றார்.

पिள்ளாளையும் கோனிந்த:பட்டரையும் பெறுதல்

पूर्णात्मजौ द्वावपि तन्नियुक्तौ यतीशमाश्रित्य समस्तमर्थम् ।

अवाप्तुस्तत्र सुतं कनिष्ठं पूर्णोप्यदात्तद्वहुमानपात्रम् ॥ ७७ ॥

पिछानमिख्यं स च तेन दत्तं गोविन्दभट्टं निजयाचितं च ।

संगृह्य हृष्टस्समवाप रज्जं काञ्चीपथादेव यतीश्वरश्च ॥ ७८ ॥

77, 78 திருமலைநம்பியின் பிள்ளைகள் இருவரும், அவராலே நியமிக்கப்பெற்று யதிராஜரை ஆஸ்ரயித்து, அவரிடமிருந்து எல்லா

அர்த்தங்க்ளையும் உபதேசம் பெற்றனர். அவர்களில் கடைசிப் பிள்ளையான (திருக்குருகைப்பிரான்) பிள்ளாளைத் திருமலைம்பி யதிராஜருக்கு அபிமான புத்ரராக அளித்தார். யதிராஜரும், நம்பி யால் அளிக்கப்பெற்ற அப்பிள்ளாணையும், தானே யாசித்துப்பெற்ற (தனது சிறியதாயார் பிள்ளையான) கேடாவிந்துபுட்டரையும் அழைத்துக் கொண்டு, காஞ்சீ மார்க்குமாகவே ஸ்ரீரங்கத்தை அடைந்தார்.

எம்பாரும் பட்டரும்

गोविन्दभट्टं च विरक्तमैक्ष्य यतिं तमेम्बारमिधं स चक्रे।

जातस्सुतो रङ्गपतेः प्रसादात्तकूरनाथस्य च साधुभट्टः॥ ७९॥

79. அந்த கேடாவிந்துபுட்டர் விஷயவைராசுயமுள்ளவராயிருப் பதைக்கண்டு, அவருக்கு ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தையும் (தனது பெயரைச் சுருக்கி) 'எம்பார்' என்னும் திருநாமத்தையும் அளித்தார் எம்பெரு மானார். ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய அருளாலே கூரத்தாழ்வானுக்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்தார் பிஞ்சாய்ப் பழுத்தவரான பட்டர்.

இரண்டாவது யாருநாசாய மனோரதபூர்த்தி

भट्टारकं तं च पराशराख्यं कृत्वा कृतं तेन सहस्रनाम्नाम्।

भाष्यं प्रतिष्ठाप्य स यासुनार्यमनोरथं पूरितवान् द्वितीयम्॥ ८०॥

80. அந்த பட்டருக்கு பராஸரர் என்னும் (பராஸரமஹர்ஷியின்) பெயரை அளித்து, அவரால் இயற்றப்பெற்ற ஸஹஸ்ரநாம பூஷ் யத்தையும் அரங்கேற்றி, ஆளவந்தாரின் இரண்டாவது மனோரதத்தை நிறைவேற்றினார் யதிராஜர்.

பிள்ளாள் ஜ்ஞாநபுத்ராநாதர்

कदाचिदन्तर्मठमर्थचिन्तां कस्य प्रबन्धस्य चिदाचरन्तम्।

यतीश्वरं वीक्ष्य स पूर्णपुत्रस्तचिन्तितार्थो ह्ययमित्यवोचत्॥ ८१॥

81. ஒருசமயம், தமது மடத்தினுள்ளேயிருந்துகொண்டு, திவ்யப்ரபுந்தரத்தில் ஒரு பாசுரத்திற்குப் பொருளைப்பற்றி ஆராய்ந்து

கொண்டிருந்த யதிராஜரைக்கண்டு, திருமலைநம்பியின் பிள்ளையான பிள்ளான், அவர் ஆராய்ந்து முடிவுகட்டிய பொருள் இதுவன்றோ என்று உரைத்தார்.

तदीरितार्थं निजचिन्तितं तं श्रुत्वा यतीशोऽप्यतिविस्मितस्सन् ।
नाथान्वयाद्देद तथेति मत्वा मज्ज्ञानपुत्रेत्यभिष्वजे तम् ॥ ८२ ॥

82. தாம் முடிவுகட்டிய பொருளும், அவர் கூறிய பொருளும் ஒன்றுயிருப்பதைக்கண்ட யதிராஜரும் மிகவும் ஆஸ்சர்யமடைந்தவராய், 'நாதமுனிகளின் (ஜ்ஞான) வம்ஸத்தில் உதித்த பெருமையால் இவர் இப்பொருளை அறிந்தார்' என்று எண்ணி, 'எனது ஜ்ஞான புத்ரரே!' என்று அவரை அனைத்துக்கொண்டார்.

ஆரூயிரப்படி அருளல்

रामानुजायस्य यतीश्वरस्य ज्ञानात्मजस्तस्य च पादुकेति ।
ख्यातश्शठारेश्चरमप्रबन्धं व्याख्यातवांस्तं कुरुकेश्वर्यः ॥ ८३ ॥

83. யதிராஜரான ராமானுஜாசார்யருக்கு ஜ்ஞானபுத்ரர் என்றும், அவருடைய பாதுகையென்றும் புகழ்பெற்றவரான (திருக்குருகைப் பிரான்) பிள்ளான், நம்மாழ்வாருடைய கடைசிப் பிரபுந்த்மான திருவாய்மொழிக்கு (ஆரூயிரப்படி) வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்தார்.

மூன்றாவது யாமுநாசார்ய மனோரதபூர்த்தி

पिछानमिख्यं कुरुकेश्वराख्यं कृत्वा तु तं तत्कृतषट्सहस्रम् ।
भाष्यं प्रतिष्ठाप्य स यामुनार्यमनोरथं पूरितवांस्तृतीयम् ॥ ८४ ॥

84. 'பிள்ளான்' என்று பெயர்பெற்றிருந்த அவருக்கு, நம்மாழ்வாரின் திருநாமமான 'திருக்குருகைப்பிரான்' என்னும் பெயரை இட்டு, அவர் அருளிய 'ஆரூயிரப்படி' வ்யாக்யானத்தையும் அரங்கேற்றி, ஆளவந்தாரின் மூன்றாவது மனோரதத்தையும் நிறைவேற்றினார் யதிராஜர்.

யஜ்ஞமூர்த்தி அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானுர் ஆனது

यतीश्वरस्याप्यथ यज्ञमूर्तेर्जितो भवेद्यो जयतो मतस्यः ।

इति प्रतिज्ञाय च रङ्गपुर्यां प्रावर्तताष्टादशरात्रवादः ॥ ८५ ॥

85. அதற்குப்பின், யதிராஜருக்கும், யஜ்ஞமூர்த்தி எ னு ம் அத்வவைதிக்கும், “இவ்வாதூத்தில் தோற்பவர் ஜயிப்பவருடைய மதத்தைப் பின்பற்றவேணும்” என்னும் நியமத்துடன், ஸ்ரீரங்கூத்தில் பதினெட்டுநாள் வாதுப்போர் நிகழ்ந்தது.

खन्ने यतीशो वरदेक्षितस्सन् मायामतस्थापकयज्ञमूर्तिम् ।

वादेऽजयं च वरदाख्यया स्वं नामाप्यदात्सोऽपि तुतोष शिष्यः ॥ ८६ ॥

86. ஸ்வப்நத்தில் (தமது ஆராதனமூர்த்தியான) வரதூராஜப் பெருமானால் கடாஷுக்கப்பட்ட யதிராஜர் (பதினெட்டாவதுநாள்) மாயாவாதூமதத்தின் தலைவரான யஜ்ஞமூர்த்தியை வாதுத்தில் ஜயித்தார். (அருளாளப்பெருமானின் கடாஷுத்தாலே தம்மால் வாதுத்தில் ஜயிக்கப்பட்ட காரணத்தாலே) அவருக்கு அப்பெருமானின் திருநாமத் தையும், தமது பெயரையும் சேர்த்து, ‘அருளாளப்பெருமாள் எம் பெருமானார்’ என்னும் திருநாமத்தை இட்டார் யதிராஜர். சிஷ்யராகி அவரும் மிகவுகந்தார்.

பரமதநிரஸநம்

ततो यतीशस्स दिशो विजेतुं शिष्यैरनेकैस्सह तत्र तत्र ।

गत्वा विजित्यान्यमतं समस्तं सरस्वतीपीठमथाससाद ॥ ८७ ॥

87. அதற்குப்பின் யதிராஜர் திசுக்ஷிஜயம் செய்ய எண்ணி, பல சிஷ்யர்களோடு புறப்பட்டு, ஆங்காங்கு சென்று புறமதத்தினர் அனைவரையும் ஜயித்து, (காஷ்மீரதேசத்தில்) ஸரஸ்வதீ பீடத்தை அடைந்தார்.

ஸ்ரீபூஷ்யகாரானது

तद्भाष्यमादाय निधाय मूर्ध्नि श्रीभाष्यमेतद्वरभाष्यकृत् त्वम्।

इतीव तस्मै प्रददौ च देवी भाष्यं हयग्रीवमपि स्वदेवम्॥ ८८॥

88. அங்கு அவருடைய பூரஹ்மஸூத்ரபூஷ்யத்தை ஸிரஸாவஹித்த ஸைவதீதேவி “இதுவே ஸ்ரீ பூஷ்யம்; மிகச்சிறந்த பூஷ்யத்தைச் செய்த நீர் இனி ஸ்ரீ பூஷ்யகாரர் என்றே புகழ்பெறுவீர்” என்று கூறி, அந்த ஸ்ரீபூஷ்யஸ்ரீகோஸத்தையும், தனது ஆராதனை மூர்த்தியான ஹயக்ரீவரையும் அவரிடம் அளித்தாள்.

गृह्णन् हयग्रीवमपि प्रणम्य कुलागतं तं वरदं च नित्यम्।

आराधयन्नन्यमतानि जित्वा श्रीवेङ्कटाद्रिं पुनराससाद॥ ८९॥

89. அடிபணிந்து ஸ்ரீகோஸத்தையும் ஹயக்ரீவரையும் ஏற்றுக் கொண்டு, குலக்ரமப்படி திருவாராதூன்பெருமானாயிருந்த வரதூராஜனோடு அவரையும் தினந்தோறும் ஆரதித்துக்கொண்டு, புறமதங்களை ஜயித்துத் திருவேங்கடமலைக்கு மறுபடியும் எழுந்தருளிநூர் எதிகட்கிறவர்.

அப்பனுக்குச் சங்காழி அளித்தது

भक्तान्ततल्लक्षणशङ्खचक्रः श्रीश्रीनिवासश्शिव एव नान्यः।

इतीव शैवै रचिते विवादे तत्प्रत्ययं प्राह यतीश्वरोऽपि॥ ९०॥

90. புக்தானுதலக்ஷணசங்காழி அளித்தது. சக்ரவர்த்தியிடம் ஸங்க்ரங்களைக் கொடுத்திருந்ததைப் பற்றுகாகக்கொண்டு, ‘ஸ்ரீநிவாஸன் சிவனையொழிய விஷ்ணுவல்ல’ என்று சைவர்கள் வாதும்புரிய முற்பட, அப்பெருமான் விஷ்ணுவே என்பதை நிலைநாட்டினார் யதிராஜர்.

निश्चित्य सर्वेऽप्यथ शङ्खचक्रे शूलं च निक्षिप्य तदालयान्तः।

कवाटमाबध्य ततः प्रमात उद्वाह्य सर्वे ददृशुस्सहैव॥ ९१॥

भङ्क्वा त्रिशूलं धृतशङ्खचक्रं श्री श्रीनिवासं च समीक्ष्य शैवाः ।

प्रधाविताश्चाशु यतीश्वरेण श्रीशैलपूर्णोऽपि तुतोष भूरि ॥ ९२ ॥

91, 92. (அப்படியும் சைவர்கள் பிடிவாதம் பிடித்தமையால் அனைவரும் சேர்ந்து நிஸ்ஸயித்து) ஸங்க்ஸகரங்களுையும், சூலத்தையும் க்யூர்ப்பு, க்யூருஹத்தினுள் வைத்துக் கதவைச்சாத்தி, எல்லோரும் ஒன்றாயிருந்து காவல்காத்து, காலையில் ஒன்றாகவே கதவைத்திறந்து உள்ளே புகுந்து திருவேங்கடமுடையானைக் கண்டனர். சூலத்தை ஒடித்தெறிந்து, ஸங்க்ஸகரங்களை தூரித்துக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீநிவாஸனைக்கண்ட சைவர்கள் உடனே ஓடிவிட்டார்கள். யதிராஜரோடு திருமலைநம்பியும் மிகவுகந்தார்.

புறமத்தவரின் பொருமை

ततो यतीशो गुरुवीक्षितस्सन् श्रीरङ्गमागम्य समस्तशिष्यैः ।

वेदान्तसिद्धान्तविचक्षणोऽभून्मतान्तरस्याश्च ततः कृतेर्याः ॥ ९३ ॥

93. திருமலைநம்பியால் பரிபூர்ணமாகக் கடாக்ஷிக்கப்பட்ட யதிராஜர் எல்லா சிஷ்யர்களோடும் ஸ்ரீரங்குத்திற்கு எழுந்தருளி, வேதாந்தஸித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டுவதில் வல்லவரானார். புறமத்ததவர்கள் அதனால் பொருமை கொண்டனர்.

சோழராஜாவின் உபதரவம்

दुर्बोधितश्चोलनृपोऽथ साधून् शिवात्परं नास्ति लिखेति पत्रे ।

निर्बध्य चारैरपि तं यतीशमाहूतवांस्तद्विदितं च शिष्यैः ॥ ९४ ॥

94. அதற்குப்பின் அப்புறமத்ததவர்களால் தூர்பேபா தூனை செய்யப்பட்ட சோழராஜா, “ஸிவனைக்காட்டிலும் மேலானவன் இல்லை” என்று ஏட்டில் எழுது” என்று நல்லவர்கள் அனைவரையும் துன்புறுத்திவந்தான். அவன் இதற்காக யதிராஜரை அழைத்துவரத் தன் வேலைக்காரர்களை அனுப்பினான். ஸிஷ்யர்கள்மூலம் இச்செய்தி ஸ்ரீரங்குத்தை எட்டியது.

काषायघृत्कूरपतिस्त्रिदण्डी प्रायान्महापूर्णयुतस्तु तत्र ।

वात्स्येशमुख्यैस्सहितो यतीशश्शुक्लाम्बरः प्राप दिशं प्रतीचीम् ॥ ९५ ॥

95. இதைச் செவியுற்ற கூரத்தாழ்வான் காஷாயத்தையும் த்ரிதூண்டூத்தையும் தூரித்தவராய், பெரியநம்பியோடுகூட ராஜ சபைக்குச் சென்றார். நடாதூராழ்வான் முதலானோரோடு கூடியவராய், யதிராஜரும் வெள்ளை வஸ்த்ரம் சாத்திக்கொண்டு மேற்கு திசுக்கை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

तत्र क्वचिकैश्चन शिष्यभूतैः काषायदण्डादि समर्पितं सः ।

शास्त्रोक्तमार्गेण पुनः प्रगृह्य यथाक्रमाराधनतत्परोऽभूत् ॥ ९६ ॥

96. அப்படிச் செல்லும்போது, ஓரிடத்திலிருந்த சில சிஷ்யர்களால் மைர்ப்பிக்கப்பட்ட காஷாயத்தையும் த்ரிதூண்டூத்தையும் ஸாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட முறையில் மறுபடியும் ஏற்றுக் கொண்டு, முறைப்படி எம்பெருமான்களுக்குத் திருவாராத்னம் செய்துவந்தார் யதிராஜர்.

மேல்நாட்டு அரசன் ஆஸ்ரயித்தல்

यतीश्वरं तत्र नृपश्च कश्चित्केचिद्द्विजाभ्याश्च समाश्रितास्तम् ।

निष्पिष्टदेहा अपि जैनवर्गा महान् प्रभावः प्रकटीकृतश्च ॥ ९७ ॥

97. மேல்நாட்டை (மைஸூரை) அடைந்த யதிராஜரை, அந்த தேஸூத்து அரசனும், சில அந்தணர் தலைவர்களும் ஆஸ்ரயித்தனர். (அவ்வரசனை வசப்படுத்தியிருந்த) ஜைனர்களும் யதிராஜரால் தோற் கடிக்கப்பட்டு (அரசனால்) நிரஸிக்கப்பட்டனர். இதனால் எம்பெருமானுடைய மஹாப்ரபுவமும் வெளிப்பட்டது.

திருநாராயணபுர ப்ரதிஷ்டை

नारायणस्स्वप्नगतो यतीशं श्रीयादवाद्राविह भूतलान्तः ।

वर्ते प्रतिष्ठापय मां मृदं च श्वेतां गृहाणेत्यवदत् स तत्र ॥ ९८ ॥

98. அங்கு யதிராஜரின் கனவில் தோன்றிய திருநாரணன், “யாத்வாத்ரீயில் பூமிக்கு அடியில் இன்ன அடையாளமுள்ள இடத்தில் நான் இருக்கிறேன். என்னை அங்கு ப்ரதிஷ்டை செய்வாய்; (ஊர்த்,வபுண்ட்ரத்திற்கான) வெள்ளை மண்ணையும் எடுத்துக் கொள்வாய்” என்று அவரிடம் அருளினான்.

ततो यतीशस्सहसा प्रहृष्टः कल्याणतीर्थेप्यवगाह्य शुद्धः ।

तदङ्कसंशोधितसद्विमाने चक्रे स नारायणसुप्रतिष्ठाम् ॥ ९९ ॥

99. அப்போது யதிராஜரும் மிகவுகந்தவராய், கல்யாணஸரஸ்ஸில் நீராடிப் பரிசுத்திபெற்றவராய், அவ்வடையாளங்களைக்கொண்டு (திருநாரணனோடுகூடிய) விமானத்தைக் கண்டுபிடித்து, அக்கோயிலிலே (மூலமூர்த்தியான) திருநாரணனை ப்ரதிஷ்டைசெய்தார்.

செல்வப்பிள்ளையைக் கொண்டுவருதல்

इवेतां मृदं शिष्ययुतः प्रगृह्य धृत्वाथ रामप्रियविग्रहं तम् ।

अन्विष्य डिह्लीशसुतागृहस्थं सम्पत्सुतागच्छ ममेत्यवोचत् ॥ १०० ॥

100. வெள்ளைமண்ணையும் ஸ்ரீஷ்யர்களைக்கொண்டு எடுத்துத் தூரித்துக்கொண்டு, திருநாரணனின் உத்ஸவவிக்ரஹமான ராமப்ரியரைத்தேடி டில்லிக்குச்சென்று, டில்லி அரசனின் பெண்ணின் அந்த:புரத்திலிருந்த அப்பெருமானை ‘என் செல்வப்பிள்ளாய்! வருக’ என்று கூவினார்.

तमागतं रामहितं स नीत्वा प्रीत्या स नारायणमुत्सवाद्यैः ।

सम्पूजयन्मोदमवाप तत्र डिह्लीशपुत्र्यन्तरधात्तमेत्य ॥ १०१ ॥

101. ஓடிவந்து மடியில் ஏறிய ராமப்ரியரை அழைத்துக்கொண்டு வந்து திருநாராயணபுரத்தில் உத்ஸவமூர்த்தியாகச் சேர்த்து, அந்தச் செல்வப்பிள்ளையான திருநாரணனுக்கு உத்ஸவம் முதலானவற்றைச் செய்து இன்புற்றார் எதிராஜர். அப்பெருமானைத் தேடிவந்த டில்லி அரசனின் பெண், அவரோடு அங்கேயே ஒன்றுபட்டு மறைந்தாள்.

தூர்ஸனத்யக்ஷமும் க்ருமிகண்டமரணமும்

पूर्णिकूरेश्वरनेत्रहानिं श्रुत्वा तदा क्षिप्रतरो यतीशः।

निशम्य कूरेशमरोगमाशु चोलं तथा दुर्मृतमाप हर्षम्॥ १०२॥

102. பெரியநம்பியும், கூரத்தாழ்வானும், தூர்ஸனத்திற்காக (மதத்திற்காக) தூர்ஸனத்தை (கண்ணை) இழந்ததைக் கேள்விப்பட்டு மிக வருந்திய யதிராஜர், (பெரியநம்பி பரமபதமடைந்தபோதிலும்) கூரத்தாழ்வான் ஸ்ஷேமமாயிருப்பதையும், சோழ அரசன் விரைவிலேயே (அஸஹ்யாபசாரபுலமாகக் கழுத்தில் புழுத்து) தூர்மரணம் அடைந்ததையும் கேள்விப்பட்டு, (ஸ்ரீரங்குச்செல்வத்திற்கு உபத்யூரவம நீங்கியது காரணமாக) ஆனந்தமடைந்தார்.

यतुःक्षीरि यतीक्षीरियानतु

तीर्थ कल्याणमासीत्तदपि पुरवरं तच्च नारायणारूपं

श्रीशस्सम्पत्कुमारो यतिनृपतिजयस्थानमासीत्तत्तत्।

किंच श्रीमान् यतीन्द्रस्वपदगतजनश्रेयसे स्वीयमर्च्य

रूपं प्रादाच्च तसाद्यतिभिरिरिति तद्यादवाद्रेस्तु नाम॥ १०३॥

103. அதற்குப்பின்பே—கல்யாண தீர்த்தம், பொருந்திய பெயர் பெற்றது. அந்த நகூரமும் திருநாராயணபுரமாயிற்று. அங்குள்ள ஸ்ரீய:பதியும் ஸம்பத்துமாரர் (செல்வப்பிள்ளை) ஆனார். யதிராஜரின் ஜயஸ்தூனமாக ஆயிற்று அவ்வூர். மேலும், ஸ்ரீமானான யதிராஜர் தமது திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த ஜனங்களின் ஹிதத்திற்காக தனது அர்ச்சாமூர்த்தியை (மூலவரை) அவர்களுக்கு அளித்தார். அதனால் அந்த யாதூவாதூரி யதிக்ஷிரி என்றும் பெயர் பெற்றது.

ஸ்ரீரங்குத்தை அடைதல்

नत्वा सम्पत्कुमारं यदुगिरिकमलायुक्तनारायणं तं

शिष्यानादिश्य तत्राप्यथ कतिपयसच्छिष्ययुक्तो यतीशः।

गत्वा श्रीरङ्गनाथं ससलिलनयनः प्राणमत्तं ग्रहृष्ट-

सत्रत्यास्तं तदोचुश्शठमथनगिरामुत्सवं सन्निरुद्धम् ॥ १०४ ॥

104. செல்வப்பிள்ளையையும், யதுக்ஷிரிநாச்சியாரோடு கூடிய திருநாரணனையும் வணங்கி, அங்குள்ள சிஷ்யர்களை (திருநாரணனை ரக்ஷிக்கும்படி) நியமித்துவிட்டு, சில அந்தரங்குஸிஷ்யர்களோடு கூடிய யதிராஜர் ஸ்ரீரங்கத்திற்குச் சென்று மிகவுகந்து, ஸ்ரீரங்க நாதனை ஆனந்தூக் கண்ணீரோடு வணங்கினார். அப்போது அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நம்மாழ்வாரின் அருளிச்செயல்களுக்கான திருவத்யயனோத்ஸவம் (ஆழ்வார்திருநகரியிலிருந்து ஆழ்வார் எழுந்தருள இயலாமையால்) தடைபட்டுவிட்டது என்று அவரிடம் கூறினர்.

ஆழ்வார்கள் ப்ரதிஷ்டையும், அத்யயனோத்ஸவமும்

तत्र श्रीमान् यतीशः कमपि शठरिपुं सम्प्रतिष्ठाप्य तेन

श्रीरङ्गाधीश्वरस्याध्ययनमहमहर्विंशतिं कारयित्वा।

पश्चात्कैश्चित्प्रबन्धैस्स्वविषयककथं तं प्रबन्धं मिलित्वा

रङ्गं संश्राव्य चक्रे स तदितरमहास्वरिगोदाप्रतिष्ठाम् ॥ १०५ ॥

105. அந்த ஸ்ரீரங்கத்திலேயே ஸ்ரீமானான யதிராஜர் நம்மாழ்வார் விக்ரஹமொன்றை ப்ரதிஷ்டை செய்வித்து, அவரைக்கொண்டு ஸ்ரீரங்க ராஜனுக்கு இருபது நாள் அத்யயனோத்ஸவத்தைச் செய்வித்து, பிற்காலத்தில் மற்ற ஆழ்வார்களின் பிரபுந்நங்களையும், தன் விஷயமான இராமாநுச நூற்றந்தாதியையும் சேர்த்துத் திருவரங்குன் செவி சாத்தும்படி செய்து, அந்த மற்றையாழ்வார்களுக்கும், ஆண்டாளுக்கும் விக்ரஹப்ரதிஷ்டையும் செய்து வைத்தார்.

கோயிலண்ணாரானது

तद्वद्व्यथ्यलेख्यतिमहिमसु तत्स्वरिगोदाप्रतिष्ठां

कृत्वा सर्वत्र तं चाध्ययनमहमपि प्राज्यहय्यङ्गवीनम्।

प्राज्यक्षीरोद्गुडान्नं वृषभगिरिपतिग्रीणनार्थं निवेद्य

श्रीमान् रामानुजायः कृतबहुमतिरप्यास गोदाकटाक्षैः ॥ १०६ ॥

106. அதுபோலவே மிகச்சிறப்புற்ற தீவ்யதேயுஸங்கள் அனைத்திலும், ஆழ்வார்களுடையவும், ஆண்டாளுடையவும் விக்ரஹங்களைப் ப்ரதிஷ்டை செய்தித்து, அத்யயநோத்ஸவமும் நடக்கும்படி செய்து, (ஆண்டாள் பாரித்தபடியே) நூறுதடாவில் வெண்ணெயும், நூறுதடா நிறைந்த அக்காரவடிசிலும் திருமாலிருஞ்சோலை அழகர் உகக்கும்படி ஸமர்ப்பித்து, யதிராஜர் ஆண்டாளின் கடாக்ஷத்தாலே 'கோயிலண்ணர்' என்று அழைக்கப்பெறும் ஸந்மானத்தைப் பெற்றார்.

கோவிந்தராஜ ப்ரதிஷ்டை

नीतं गोविन्दराजं रहसि निजतलाद्देह्याद्रेस्तु सानो

संस्थाप्यार्चाश्शठारिप्रभृतिगुरुततेशिशयसङ्घैर्यतीशः ।

गत्वा रङ्गं स पश्चादितरमतजनान् स्वाश्रयानेव कुर्वन्

शिष्यान् कांश्चिद्विभज्य क्रमत इह तदा विज्वरस्सन्तुतोष ॥ १०७ ॥

107. (க்ருமிகண்ட, னால் இடிக்கப்பட்ட). தில்லைத் திருச்சித்திர கூடத்திலிருந்து ரஹஸ்யமாக எடுத்துச்செல்லப்பட்ட கேடாவிந்த் ராஜப்பெருமாளின் உத்ஸவமூர்த்தியை வேங்கடமலை அடிவாரத்திலே ப்ரதிஷ்டை செய்து, நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்களையும் ப்ரதிஷ்டை செய்து, ஸிஷ்யஸமூஹங்களோடு கூடிய யதிராஜர் திருவரங்குத்திற்குத் திரும்பிச்சென்றபின், மற்ற மதங்களைப்பற்றியிருந்த ஜனங்களைத்தனது அடியார்களாக்கிக்கொண்டு, சிஷ்யர்களுக்கு முறைப்படி ஒவ்வொரு கைங்கர்யத்தைப் பிரித்துக்கொடுத்து, கவலைங்கப்பெற்ற வராய் இன்புற்றார்.

ஸ்ரீம்ஹாஸநாதிபதிகளை நியமித்தல்

पीठाधीशंश्च कांश्चित्तुरधिगणनायुक्तसप्तत्यभिख्यान्,

तत्राप्ययंश्च कांश्चित्तुर इह तथा भाष्यसिंहासनेषां ।

तत्र ज्ञानात्मजं तं तदुभयनिगमान्ताद्व्यभाव्येश्वरं च
श्रीमान् रामानुजायौ यतिनृपतिमहादेशिकेन्द्रश्चकार ॥ १०८ ॥

108. எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளையும், அவரி லு ம் முக்கியமானவராக நால்வரை ஸ்ரீபூஷ்ய ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளாவும், அந்நால்வரிலும், தனது ஜ்ஞாநபுத்ரரான பிள்ளாளை உபயவேதாந்த பூஷ்ய ஸிம்ஹாஸநாதிபதியாகவும், யதிகளுக்குச் சக்ரவர்த்தியான ராமா நுஜாசார்யர் நியமித்தருளினார்.

ஸிஷ்யஸம்ருத்தி,

सप्तत्या तैश्चतुर्भिर्यतिमिरपि तथा सप्तशत्याद्भ्युतश्रीः
अन्यैरेकान्तिमिश्र द्वियुतदशमितैस्तैस्सहसैस्समेतः ।
ज्येष्ठान् क्रूरेशमुख्याननुजमपि तथा चौरसं ज्ञानपुत्रं
वीक्ष्य व्याप्यत्ववाहान् यतिनृपतिरपि प्रेक्ष्य सम्मोदमाप ॥ १०९ ॥

109. அந்த எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளோடும், எழு நூறு ஸந்யாஸிகளோடும், பன்னீராயிரம் பரமைகாந்திகளோடும் ஆஸ்சர்யமான ஸிஷ்யஸம்ருத்திபெற்றவராய் எழுந்தருளியிருந்த யதிராஜர், பெரியவர்களான கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான் முதலானார், தம்பியான எம்பார், தனது ஜ்ஞாநபுத்ரரான பிள்ளான் ஆகிய அனைவரையும் கடாக்கித்து, மற்ற சிஷ்யர்களுையும் அவர்களுடைய அபிமானத்தில் ஒதுங்கியிருக்கும்படி கடாக்கித்து மிகவும் உகந்தார்.

முன்று திருமேனிகளை அளித்தல்

शास्त्राचारैकवश्यैर्विदितसुचरितैश्शिष्यवर्गैस्समेतः
कैश्चित्संप्रार्थितस्सन् यतिपतिरपि चालिङ्ग्य सद्विग्रहांस्त्रिन् ।

श्रीरङ्गे भूतपुर्यामपि च यदुगिरौ स्थाप्यमेतत्तत्र च-
त्युक्त्वा दत्त्वा च तेभ्यो जगदखिलमवन् मां कटाक्षैस्स पायात्॥ ११०॥

110. ஸாஸ்த்ரங்களில் சொன்ன ஆசாரத்தின்படியே நடப்பவர்களாய், நல்லொழுக்கமுடையவர்கள் என்று புகழ்பெற்றவர்களான ஸ்ரீஷ்யஸமுஹங்களோடு கூடிய யதிராஜர், சில சிஷ்யர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டவராய், (உத்ஸவமூர்த்திகளான) தனது அர்ச்சா விக்ரஹங்கள் மூன்றைத் தழுவி, அவற்றை முறையே ஸ்ரீரங்குத்திலும், ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலும், திருநாராயணபுரத்திலும் ப்ரதிஷ்டை செய்யவேண்டியவை என்று சொல்லி அவர்களுக்கு அளித்து, உலகனைத்தையும் ரக்ஷித்துவருமவராய், தமது கடாக்ஷத்தாலே அடியேனையும் ரக்ஷிக்கக்கடவாராக.

கலிகோலாஹத்தைத் தவித்தல்

सर्वतोत्सायं भूम्यां व्यपगतवसतिं मामकाषीर्यितस्त्वं
तस्मात्संप्राप्तकाले मतमपि भवतः क्षोभयिष्ये शपेयम्।
श्रुत्वेत्युक्तिं कलेरप्यथ यतिनृपतिः श्रीशमाद्यं प्रपन्नो
जीयादव्याहृतं मे मतमिति च वदन् पालयेन्मां कटाक्षैः॥ १११॥

111. “இப்பார்முழுவதிலிருந்தும் என்னை விரட்டி, நான் தங்குவதற்கு இடமில்லாமல் நீர் செய்ததால், நான் எனக்குச் சமயம் வாய்க்கும்போது, உமது மதத்தையும் கலக்குவேன் என்று ஆணையிடுகிறேன்” என்று கலிபுருஷன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, ஆதிபுருஷனான ஸ்ரீய:பதியை ஸரணடைந்து, ‘எனது மதம் தடையற்றதாய் வாழக்கடவது’ என்று பிரார்த்தித்த யதிராஜர் என்னைத் தமது கடாக்ஷங்களால் ரக்ஷிக்கக்கடவர்.

யதிராஜருக்குப் பலிண்டு

जीयाच्छीयामुनायैस्तदुपचितमहापूर्णगोष्ठीपुरोद्य-
त्पूर्णश्रीशैलपूर्णैरपि महिमनिधी रङ्गमालाधरायैः ।
प्राचीनाराधनं तं वरदमपि ह्यग्रीवमाप्तं च वाण्या
दत्त्वा ज्ञानात्मजाय त्रिभुवनतिलकीभूतकीर्तिर्यतीशः ॥ ११२ ॥

112. (தனது அந்திமதூஸையில்) குலதெய்வமான தேவப் பெருமானையும், ஸரஸ்வதி அளித்த ஹயக்ஸ்ரீவனையும், ஜ்ஞாநபுத்ரரான பிள்ளானுக்கு அளித்து, மூவுலகிலும் சிறப்புற்ற புகழையுடைய மஹாப்ரபூவரான யதிராஜர், ஆளவந்தார், அவரது சிஷ்யர்களான பெரிய நம்பி, பெருமைபெற்ற திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருமலைநம்பி, திருவரங்கப்பெருமாளரையர், திருமாலையாண்டான் ஆகிய ஆசார்யர்களோடு என்றும் வெற்றிபெற்றுவாராக.

நான் (வடுகநம்பி) பெற்ற பேறு

कांश्चित्कस्मिंश्चिदर्थे प्रतिनियततया सन्नियोज्यान्तरङ्गान्
तत्र क्षीरार्थकृत्ये प्रतिनियतमहो दासमप्यत्यनर्हम् ।
कुर्वन् श्रीमान् यतीशस्वपदविनततदासदासानुदासं
मामप्यत्यन्तभक्तं खहितमिव सदा गोपयन् सोऽपि जीयात् ॥ ११३ ॥

113. தனது அந்தரங்கூஸிஷ்யர்களில் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு கைங்கர்யத்தில் நியமித்த ஸ்ரீமானான யதிராஜர், மிகவும் தகுதியற்ற என்னையும் தமக்குப் பால் காய்ச்சும் கைங்கர்யத்தில் நியமித்தருளினார்; இது என்ன ஆச்சரியம்! அத்துடன், தன்னடியார்க்கு அடியார்க்கு அடியார்க்கு அடியவனாகவும், மிகுந்த அன்புடையவனாகவும், தனக்கு நல்லது செய்பவனாகவும் கொண்டு என்னையும் ரக்ஷிக்கிறவரான அவர் பல்லாண்டு வாழ்க!